במדינה

(המשך מעמוד 48)

הערביים ולתת להם אולמות לקיום פעולותיהם.

„נמשיך לפעול ולקבל החלטות בנושא בישיבת הוועד הקרובה, אמר מוחמד ברקי, „אך כל הפעולות יהיו במיסגרת החוק, שאותו קיבלנו על עצמנו כמו כל אזרחי המדינה."

זרים במולדתם

עד סטודנט ערבי שישן עד הגג — ועד חכריו ששרים שירי־מולדת ישראלים

אוניבריסטת תל־אביב — 9.30 בערב. אחרוני הסטודנטים עוזבים את הקמפוס ב־דרכם לבתיהם. חלקם נוסעים אל מכוניותיהם, חלקם לתחנות־האוטובוסים. אך יש אחד שאינו ממתין בתור לאוטובוס, וודאי שאין לו מכונית. הוא משרך דרכו אל מעונות הסטודנטים, לוקח את חפציו מאחד החדרים והולך לישון — על הגג.

זהו רפיק אבו־באקר, תלמיד אם־איי ללשון עברית וחבר ועד הסטודנטים הערבים. סטודנט ערבי באוניברסיטה היהודית בתל־אביב.

בתחילה התגורר במעונות. אחר־כך, כך הוא מספר, העיפו אותו, כי בתקנון כתוב שמעונות זה לא לתלמידי אם־איי. עכשיו, בקיץ, הוא ישן על הגג. ואיפה יישן? „מה זכפת לי," הוא אומר בחיוך. „העיקר שיהיה איפה לשים ת'ראש."

מישפחתו של רפיק חיה בכפר ערבי ליד עפולה. בבית הרבה אחים ואחיות, ואין כסף. ודאי שלא עוזרים לו לממן את שכר־הלימוד, „אפילו מבקשים שאתן קצת כסף בבית." והוא נותן, מה אפשר לעשות? הוא, מצידו, משתדל לחסוך ככל האפשר. כמרה בחצי־מישטרה בסמינר ה־קיבוצים הוא מרוויח 1,500 ל"י בלבד, שהוא מוציא לשכר־לימוד ולמחייה.

משכר־דירה הוא פטור ביניתיים, כי אין לו. „מזל שלא גובים כסף גם ממי שישן על הגג," הוא אומר. את שכר־הלימוד הוא משלם בקושי.

בחורף גרו כמה סטודנטים ערבים בחדר. חמישה מיזרנים על הריצפה, בחדר קטן המיועד לשניים. עכשיו, בחום, אי־אפשר. או הוא לן על הגג או על הדשא.

הסכין נשלף. האוניברסיטה, 1.30 ב־צהריים. בפתח אחד הבניינים מתגודדת חבורה קטנה של סטודנטים. המחתימים את העוברים־והשבים על עצומה הקוראת שלא לקבל לאוניברסיטה סטודנטים ער־בים תומכי אש"ף.

7.30 בערב. מעונות חדר מס' 40 מת־גוררים יהודי וערבי בכפיפה אחת. לחדר מגיעים חבריו של הסטודנט היהודי, ה־„מרגישים כמו בבית". מתפתחת שיחה ש־נושאה — העצומה שהוחתמה בצהרי אותו היום. אחד האורחים מכה את הדייר ה־ערבי, הלה שולף סכין ועומד לתקוף. ברגע האחרון מתערבים קצין־הביטחון ושכנים לבניין, ומונעים התפתחות קטסטה.

כמה משכיני־שלום וסתם סקרנים מת־גודדים בפתח החדר, ומיישרים את ה־הדורים. הפעם לא הזועקה המישטרה.

הסטודנטית השתיילה. 9.30 בערב על הדשא. לכבוד שבוע „פרח" באוניבר־סיטה (סטודנטים לעזרת ילדים טעוני־טיפוח) הזמינו מנהלי הפרוייקט את „סולי־מן הגדול", אביו של יזהר כהן, שיעשה שמח לכל הסטודנטים הנוטלים חלק ב־פרוייקט. סולימן הגיע, ומה ראו עיניו אם לא 15 סטודנטים ערבים יושבים על הדשא המרכזי בקמפוס, לאור מדורת־אש, ומפזמים יחד עם החבר'ה שירי לאום ומו־לדת. סטודנטית חמומת־מוג אחת לא יכולה לשאת את מיבטאם הכבד של חבריה־ללימודים, ונכנסה להיסטריה: „מניאקים! מה אתם שרים את השירים שלנו?! זה לא מקום בשבילכם! לכו מ־כאן, ערבים מסריחים!" לרגע השתררה דממה מעיקה. היו שקראו קריאות־גנאי לעבר ה„משוגעת", והיו שסברו שאכן אין לסטודנטים הערבים מקום על הדשא באוניבריסטה, עם „סולימן הגדול".

אך ישראל, סגן־מנהל הפרוייקט, ידע שזהו מקומם. הם־הם שטרחו על ידו, עזרו והכינו וגילו יוזמה ומסירות גדולות פי־כמה משל חבריהם היהודים.

למרות הכל — לא היו רצויים. כך, מכל מקום, גרמו להם להרגיש. מישהו גם ידע לספר על עובד אוניברסיטה בכיר שלא היסס להביע את דעתו בנוסח: „מה, יש ערבים ב„פרח"?! איזו בושה!"